

NEW ADULT

COSMOPOLIS

KRÁL DÉMONŮ

NA PŘÁNÍ LUCIFERA

ELIZABETH BRIGGS

AUTORKA POPULÁRNÍ SÉRIE VLCI ZVĚROKRUHU

Přeložila Jana Michalcová

Copyright © 2020 by Elizabeth Briggs. All rights reserved.
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025
Translation © Jana Michalcová, 2025

ISBN 978-80-271-5484-5

KRÁL DÉMONŮ

NA PŘÁNÍ LUCIFERA

ELIZABETH BRIGGS

HANNAH

JEN ZOUFALÁ ŽENA by uzavřela smlouvu s ďáblem – a já ho šla žádat o laskavost.

Zatímco výtah stoupal nahoru, nahoru, nahoru, já si nemohla pomoci a nervózně jsem si třela ruce. V pozadí tiše hrála nějaká tuctová taneční hudba. Zírala jsem na lesklé zrcadlové stěny a tmavě stříbrná tlačítka a snažila se nedívat na dva impozantní muže vedle mě. Nedali se přehlédnout. Svými širokými rameny, mohutnými krky a dokonale nažehlenými černými obleky vyplňovali celý výtah a mně sotva zbýval prostor k nadechnutí. Byli zatraceně přitažliví, stejně jako každý, koho jsem v Celestial Resort & Casino potkala, ale zároveň dost děsiví, abych přemítala, jestli nebyla obrovská chyba sem přijít.

Co si to namlouvám? Samozřejmě že je to chyba. Ale možná je to jediný způsob, jak můžu najít svou nejlepší kamarádku.

Výtah zazvonil, což znamenalo, že jsme dorazili do střešního apartmá, a když se otevřel, zhluboka jsem vydechla. Před

velkými, černými, lesklými dveřmi naproti stáli další bodyguardi, co si sem jen odskočili z přehlídkového mola. Když jsem vystoupila, dveře se otevřely a vyběhl z nich nějaký muž ve zmuchlaném šedivém obleku. V doširoka otevřených očích se mu zračila panika, nebo snad dokonce strach, a jak se snažil uniknout, vrazil mi prudce do ramene.

„Jestli máš rozum, otoč se a zdrhej,“ zařval, načež ho jeden z těch svalnatých bodyguardů popadl za paži a odtáhl k výtahu. Vůbec se nebránil, výtah se za chvíli zavřel a on mi zmizel z dohledu, ale přesto jsem ho slyšela znovu zakřičet: „Uteč!“

Ztěžka jsem polkla, ale sebrala jsem odvalu a zamířila ke dveřím, které zůstaly otevřené. Každý krok mi připadal jako krok vstříc záhubě. Přelétla jsem pohledem kolem postávající bodyguardy, ale sotva si mě všimli. Od muže v obleku dole jsem už dostala povolení s panem Iferem promluvit, takže jsem předpokládala, že mě čekají.

Hned za vchodem se nacházelo malé předsálí s obrovským obrazem stylizovaných, doširoka roztažených černých křídel na čistě bílém plátně. O umění jsem toho moc nevěděla, ale přistihla jsem se, že na něj zírám. Upoutalo mě, že tahy štětcem vypadají jako rozzlobená seknutí.

Zachvěla jsem se a pokračovala chodbou po černé mramorové podlaze se stříbrným žilkováním, až jsem vešla do rozlehlého obývacího pokoje. Při pohledu na luxusní černé kožené pohovky a klavír jsem se zarazila. Čekala jsem, že se s Lucasem Iferem, generálním ředitelem společnosti Abaddon Inc. a údajným mafiónským bossem Las Vegas, setkám v jeho kanceláři, ne u něj

doma. Na okamžik mě pohled na všechno kolem omráčil – prohlížela jsem si podsvícený zrcadlový bar podél jedné stěny, velký elegantní krb naproti a okna na konci místnosti sahající od podlahy ke stropu s působivým výhledem na Las Vegas Strip. O nekonečném bazénu na terase ani nemluví.

Muž, za kterým jsem přišla, se opíral o jedno z velkých oken a shlížel na své panství jako nějaký zadumaný král. Nebo vládce. Viděla jsem ho jen z profilu, ale byl natolik okouzlující, že se mi na okamžik zastavilo srdce.

Vstřebávala jsem ho a čekala, až mi bude věnovat pozornost, protože jsem se neodvažovala rušit takovou zlověstnou, nebezpečnou dokonalost. Bezvadně padnoucí černý oblek rámoval široká ramena, směrem k bokům se zužoval a obepínal dokonale kulatý zadek. Sluneční světlo líbalo jeho krátké husté vlasy, které by vypadaly skoro jako černé, nebýt odlesků syté čokoládově hnědé. Dokonale zastřižené tmavé strniště pod nimi zdůrazňovalo vyrýsovanou čelist, která vedla až k lícním kostem hodným boha.

Ať už jsem si toho muže, jemuž potají říkali ďábel, představovala jakkoli, tohle jsem nečekala.

„Přišla jste mě požádat o laskavost?“ dolehl ke mně jeho hlas s nádherným britským přízvukem, díky kterému zněla jeho slova chytrě a smyslně zároveň. „Jak jste jistě viděla, tomu předchozímu to zrovna nevyšlo. Ale pokusil se porušit naši dohodu. Věřím, že vy stejnou chybu neuděláte.“

Slova mu splynula ze rtů jako sex a hřích, ale zároveň mi jimi připomněl, proč jsem tu. Lehce jsem potřásla hlavou, abych si

srovnala myšlenky a vytrhla se z transu, do kterého mě uvrhl.
„Ano, proto jsem tady. Přišla jsem vás požádat o laskavost.“

Otočil se čelem ke mně a světlo a tma mu dopadaly na tvář tím nejsvůdnějším způsobem, jaký jsem kdy viděla. Plná síla jeho působivého vzezření mě zasáhla do břicha jako oheň, který se rozhoří, když škrtnete zápalkou. Zapomeňte na ostatní muže – ti v porovnání s ním nebyli ničím. Vlastně jsem pod tíhou pohledu očí smaragdové barvy, o které jsem až do dneška netušila, že vůbec existuje, zapomněla dýchat. A ty rty... bože, ty rty byly jako stvořené pro hřích. Hned jsem si dokázala představit, jak mi do uší šeptají nemravné věci a pak mi zanechávají na kůži stopu chťíce.

Něco mi na něm přišlo povědomé. Pátrala jsem ve své skromné paměti po tom, kdy jsem ho mohla potkat, ale někoho tak nevšedně nádherného bych si jistě pamatovala. Ne, rozhodně jsme se nepotkali.

A přesto... jsem ho nějak znala. Instinktivně, hluboko v nitru mé bytosti, mi připadal jako někdo, kdo... Měla jsem to přímo na jazyku. Slovo, které se vypařilo dřív, než jsem ho dokázala chytit. Soustředila jsem se, ale nebylo mi to nic platné. Nedokázala jsem to pojmenovat. Možná ho znám z doby před nehodou? To mi připadalo nepravděpodobné, a kdyby mě znal, určitě by něco řekl.

Uvědomila jsem si, že na něj zírám. Odtrhla jsem od něj pohled a zadívala se z okna. Las Vegas nebylo ve dne ani zdaleka tak působivé jako v noci, kdy zářilo, jako by nějakí předškoláci do pouště vysypali obrovské tuby třpytek. I tak si rušné město s horami

v dále na chvíli ukradlo veškerou mou pozornost a okamžik mi trvalo, než jsem se zase zorientovala.

„Povězte mi své jméno,“ řekl Lucas.

Ten hlas, ten přízvuk, *bože můj*.

„Hannah.“ Konečně jsem se mu znovu podívala do očí. „Hannah Thornová.“

„Hannah.“ Moje jméno mu z jazyka sklouzlo jako doušek drahé skotské. Zavrtěla jsem hlavou a zamrkala.

Nepiju. Proč myslím na příjemný žár nápoje, který jsem nikdy neochutnala?

Odtrhl ode mě pohled, jako by mu to činilo potíže. Skoro jako by ho to ke mně táhlo stejně jako mě k němu. Neskutečná představa, kterou jsem ihned zapudila, a on se přesunul za bar.

„Drink?“ Lucas zvedl karafu a skleničku na whiskey z křišťálu házejícího po místnosti duhové světelné odlesky.

„Ne, děkuju. Nepiju.“

Tiše zabručel na znamení nesouhlasu. „Škoda. Kdybychom se spolu opili, mohli bychom si užít spoustu legrace.“

Sáhl po jiných skleničkách a nasypal do nich led. Tři dokonalé krychličky s cinknutím dopadly na stěny sklenic. Pak zpod pultu vyndal džbán s průzračnou tekutinou a já zvedla ruku, abych ho univerzálním gestem zastavila.

„Myslela jsem to vážně. Nepiju.“

„A já nenalévám alkohol nikomu, kdo ho nechce.“ Zvedl sklenici a rádně si lokl. „Bohužel, je to jen voda.“

Podal mi druhou sklenici. Když jsem ji sevřela, dotkli jsme se rukama. Požár v mém nitru se znovu rozhořel a rozlil se mi po

celém těle až do kostí. Pocit, že Lucase znám, byl ještě silnější. Jako by byl ztracenou vzpomínkou těsně mimo můj dosah, slovem na špičce jazyka. A zároveň se dostavil příval tak silného chtíče, až mi to vyrazilo dech.

Díval se na mě intenzivněji. Cítí to taky?

„Posaďte se.“ Lucas mávl k černým koženým pohovkám. Sedla jsem si na okraj jedné, v obou rukou jsem držela sklenici, a čím napjatější jsem byla, tím pevněji jsem ji svírala. V hrudi se mi usadila úzkost a mísila se s touhou, která se mi hromadila mezi stehny. Točila se mi z toho hlava.

Podívala jsem se na klavír stojící opodál a snažila se dostat emoce zpátky pod kontrolu. Tohle všechno bylo moc. Příliš. Co tu, kruci, vůbec dělám?

Lucas se uvelebil na pohovce naproti mně a jednu ruku ležérně položil na opěradlo. Opřel si kotník o koleno a byl dokonalým obrazkem vyrovnanosti a klidného sebeovládání. „Takže, jak vám můžu pomoci?“

Zhluboka jsem se nadechla a snažila se přesměrovat kousek toho klidného sebeovládání na sebe, i kdybych ho měla jen předstírat. To se mi ale beztak nikdy nepovede. Ne v přítomnosti někoho tak okouzujícího.

„Moje nejlepší kamarádka se ztratila,“ vyhrkla jsem. *Super způsob, jak předstírat klid.* „Jmenuje se Brandy Higginsová. Přespávala tady v hotelu, když tu byla na konferenci, ale nevrátila se domů. Snažila jsem se ji najít sama, ale bez úspěchu, a když jsem šla na policii, chovali se přezíravě. Zejména když jsem jim řekla, že bydlela tady.“

„Musíte být velice loajální kamarádka. Málokdo z těch, kteří mě žádají o laskavost, je skutečně odvážný.“ Podíval se na svůj drink a zatřásl ledem ve sklenici. Znělo to skoro jako hudba. „Většina je prostě jen zoufalá. Říkám si, kam patříte vy? Jste ta odvázná? Nebo ta zoufalá?“

Sklopila jsem pohled k dlaním, ale pak jsem se přinutila podívat se mu do očí a protlačit skrz své zoufalství odvalu. „Obojí. Brandy je víc než kamarádka. Je pro mě jako sestra a má doma malé dítě a nemocnou mámu, která spoléhá na to, že ji najdu. Žiju s nimi od doby, co se rozvedla, abych jim pomohla, ale jestli se nevrátí...“ Ta představa byla příliš děsivá, než abych o ní uvažovala. Napřímila jsem se a narovnala ramena, stlačila jsem úzkost v hrudi do titěrného klubíčka a odhodlaně jsem se Lucasovi podívala do očí. „Slyšela jsem, že vám říkají Král Las Vegas a že se tu nešustne nic, o čem byste nevěděl. Takže mě napadlo, že jestli někdo dokáže Brandy najít, jste to vy.“

Neprozradila jsem mu další drby, co jsem o něm slyšela. Třeba že je v podstatě šéf mafie, který řídí město, že si o něm lidi nervózně šeptají a za zamčenými dveřmi o něm mluví jako o ďáblu. Dokonce i policie se ho evidentně bojí.

„Obě zníte jako učiněné světice,“ poznamenal Lucas a zvedl koutky úst. „Říkala jste, že se ztratila tady, v Celestialu?“

„Ano, před pár dny.“

Pomalu přikývl. Jako někdo, kdo nikam nespěchá, někdo, kdo nemá co ztratit a má na své straně luxus v podobě času. Času, který já rozhodně neměla. „Chápete, že moje pomoc má svou cenu?“

Panika mi sevřela hrud' železnou obručí a já jsem se roztřeseně nadechla. Věděla jsem, že to přijde, a netušila jsem, co bude na oplátku za pomoc chtít. „Nemám peníze.“

„Já s penězi neobchoduju.“ Zasmál se, ale ve tváři se mu mihlo cosi podlého. „Mou měnou jsou nekalé činy a špinavá tajemství.“

Ztěžka jsem polkla, zahleděla se do chodby a přemítala, jestli už je na útěk pozdě. Neměla jsem žádná tajemství, tedy žádná, která bych si pamatovala, takže po mně bude chtít něco nekalého. Něco nelegálního? Nebezpečného? Něco, čeho budu do konce života litovat? Málem jsem se rozeběhla ke dveřím, ale pak jsem si představila, jak se na mě Brandyin syn dívá a stěží zadržuje slzy, zatímco se mě ptá, kdy se maminka vrátí domů, a moje odhodlání zesílilo. Pohlédla jsem Lucasovi do očí a přikývla.

Naklonil se dopředu, už ne ležerně. „Jste ochotná udělat cokoli?“

„Ano,“ řekla jsem bez dechu. „Co chcete?“

„Vás.“

Brada mi klesla a žaludek ještě níž. Možná až na zem. Skrz všechna patra. „Mě?“

Zasmál se. Ten zvuk byl temnou melodií plnou hříšných příslibů. „Šest nocí s vámi. Tady, v mém apartmá. Budu si s vámi moct dělat, co se mi zlíbí.“

Zalapala jsem po dechu, když mezi posledními čtyřmi slovy udělal sugestivní pomlky. Pak jsem zavrtěla hlavou. Jistě jsem se přeslechla. Ano, to musí být ono. „Co prosím? Očekáváte, že vám dám volnou ruku, abyste si se mnou mohl dělat, co chcete? Šest nocí?“

„Přišlo by vám sedm lepší?“ Na rtech se mu objevil hříšný úsměv a opřel se o měkkou kůži pohovky. „Upozorňuju vás, že sedmý den neodpočívám.“

„Sedm?“ Myšlenky se mi pomotaly tak, že jsem na něj dokázala jen zírat. To myslí vážně?

Přikývl. „Ano, sedm nocí. Za každý smrtelný hřích jedna. To je ještě lepší.“

Do hajzlu. Neměla jsem těch šest nocí vůbec zpochybňovat. Projížděla jsem si v hlavě různé scénáře, a když jsem si některé z nich představila v živých barvách, zahořely mi tváře. Ano, ten muž byl neskutečně přitažlivý, ale navrhoval mi šest stupňů nemravnosti. Navíc to byl úplně cizí člověk. Velice krásný, velice *nebezpečný* cizinec. To, co po mně žádal... bylo příliš. Možná Brandy najdu i jinak. Nebo najdu někoho jiného, kdo by mi mohl pomoci.

Lucas mě pozoroval a čekal, jak se rozhodnu. „Tik tak. Čas běží. Čím déle budete čekat, tím menší je pravděpodobnost, že vaši kamarádku najdeme živou.“

Při té představě mnou projel strach, ale měl pravdu. Byla nezvěstná už pár dní. Musela jsem se rozhodnout rychle, ale taky jsem musela přesně vědět, do čeho jdu. Odkáslala jsem si. „Abych v tom měla jasno. Chcete, abych tu s vámi zůstala sedm nocí, zatímco... si se mnou budete dělat, co budete chtít. Sexuálně.“

Jeho pohled potemněl zlostí a já se skoro roztrásla, když jsem si uvědomila, jak je intenzivní. „Nikdy jsem žádnou ženu k ničemu nenutil a ani to dělat nebudu, jestli se toho bojíte.“

Úlevně jsem vydechla. „Musela jsem si být jistá. Nic takového jsem ještě nezažila.“

„Slibuju, že vám nikterak neublížím. Ale pokud jde o sex...“ Vstal, přistoupil ke mně o pár kroků a já k němu vzhlédla. Pak se předklonil a opřel si ruce o opěrku pohovky po obou stranách mojí hlavy, čímž mě uvěznil. „Copak nevíš, kdo jsem? Ne nadarmo mi říkají ďábel. Pokušení, chtíč, hřích, všechno v malém, pohledném balíčku. Co to povídám? *Ohromném* balíčku. Věř mi, že než týden skončí, budeš prosit o to všechno, co ti udělám.“

Byl moc blízko. Tvář měl jen pár centimetrů od mojí a v zelených očích mu plálo, jako by se v nich rozhořel oheň. Projela mnou taková vlna touhy, jakou jsem ještě nezažila, ale nesla s sebou těžkou příchuť strachu. Pohled mi klesl na jeho rty, vzdálené jen jediný dech od mých, a i když jsem před ním pořád chtěla utéct, současně jsem si i přála, aby tu mezeru mezi námi konečně uzavřel.

Přinutila jsem se zvednout oči a setkala se s jeho upřeným pohledem. Neuměla jsem si představit, jak jinak Brandy najít. Vyzkoušela jsem všechno možné, ale nic nepomohlo. Pokud na jeho nabídku nepřistoupím, nevyhnutelně selžu.

Tohle je moje poslední šance.

„Souhlasím,“ řekla jsem se vší odvahou, jakou jsem zvládla posbírat.

„Výborně.“ Narovnal se a nenuceně přešel na druhou stranu místnosti, zatímco mně zběsile bušilo srdce. Vzal kus papíru a pero a obojí mi podal. „Napiš všechno, co víš o zmizení své kamarádky. Jména, data a tak dále.“

Zatímco jsem sepisovala všechny podrobnosti a můj rukopis mi vlivem strachu připadal cizí, pozorně mě sledoval. I já k němu

pořád zvedala oči, zatímco pero létalo po papíře. Proč mi připadalo, že se podepsáním naší dohody vzdávám duše?

Když jsem napsala všechno, co mě napadlo, zase jsem mu pero s papírem vrátila. Když si je bral, sevřel mi ruce, a mně se mezi stehny znovu rozlilo horko. V hrudi se mi rozhořela nečekaná touha a já polkla, jak jsem se snažila vrátit do hlavy řád a udržet souvislou myšlenku.

„Kde bydlíš?“ zeptal se.

„V jednom levném podniku mimo Strip.“ Styděla jsem se vyslovit jeho jméno. Vyšťourala jsem každou korunu, kterou jsem měla, abych sem mohla jet, ale ve srovnání s tímhle apartmá to nebylo nic. „V motelu Double Down.“

Ve tváři se mu objevilo zhnusení. „Dej mi klíč od pokoje. Nechám ti sem přinést všechny věci.“

„A moje auto?“ zeptala jsem se.

„O to se postarají mí lidé.“

Zvedla jsem obočí, ale vytáhla jsem klíče a podala mu je. *Má lidi?* Měla jsem za to, že lidi, co mají lidi, jsou jen pohádka. Kdo má *lidi*, kteří pro něj něco dělají?

„Dobře.“ Zastrčil klíče do kapsy a nabídl mi ruku. „Teď pojď za mnou.“

Pokaždé, když jsem se ho dotkla, jsem cítila... leccos. Držela jsem ruce u těla. „Kam?“

„Do tvého nového pokoje.“ Jeho hlas byl plný příslibů. „Ačkoli předpokládám, že dáš brzy přednost tomu mému.“

Šli jsme chodbou a on otevřel dveře na jejím konci. Na rozdíl od zbytku apartmá, který jsem zatím viděla a který byl celý

zařízený v černé a stříbrné barvě, byl tenhle pokoj laděný do neutrálních tónů. Manželská postel měla jedno z takových těch polstrovaných čel a ležely na ní čisté přikrývky, nadýchaná peřina a měkce vypadající polštáře. Na protější straně pokoje bylo pěkné posezení a před okny s výhledem na Strip stál stůl. Jedny dveře vedly do šatny velké jako můj starý byt a další do obrovské koupelny z kararského mramoru.

„Tohle je tvůj pokoj pro hosty?“ zeptala jsem se, zatímco jsem to všechno vstřebávala a pomalu se otáčela okolo. Jestli je tohle určené pro hosty, jak asi vypadá jeho ložnice?

Pobaveně se pousmál. „Teď je tvůj. Udělej si pohodlí. Objednej si na recepci, cokoli budeš chtít. Mí lidé ti sem za chvíli přinesou věci a já začnu pátrat, kde je tvá kamarádka.“

Zavrtěla jsem hlavou, zčásti odmítavě, zčásti udiveně. Ta situace mi vůbec nedávala smysl a začínala jsem si říkat, v čem je asi háček. Možná si mě jenom s někým plete. Koneckonců, proč by chtěl mě – zrovna *mě* – na sedm nocí? Byla jsem jen obyčejná knihomolka s pěknými řadry a roztomilým úsměvem, která pracovala v květinářství a nosila žabky a džíny. Nic extra. Ne v porovnání se ženami, jakými se normálně obklopuje.

Když jsem si uvědomila, s čím jsem právě souhlasila, zašukalo mi v břiše. Já. Tady. V tomhle bytě. Sedm nocí.

A on. Bude si se mnou dělat, co chce.

Následující týden mu budu patřit. Zcela. Ale stálo to za to, pokud dodrží svou část dohody.

Otočila jsem na něj. „Slibuješ, že Brandy najdeš?“

„Ano. Ať živou, nebo mrtvou, najdu ji.“

Zahleděl se mi do očí a já nepochybovala, že je o tom zcela přesvědčený. Lucas Ifer si umí poradit, a jestli někdo moji kamarádku v temném podsvětí Las Vegas dokáže najít, je to on.

Natáhl ke mně ruku a já ji přijala a potřásla si s ním. Jakmile se jeho kůže dotkla mé, projel mnou elektrizující záchvěv, stejný pomíjivý pocit, že je mi to nějak povědomé, a dávno ztracená touha.

Téměř majetnický mi sevřel prsty. „Platí.“